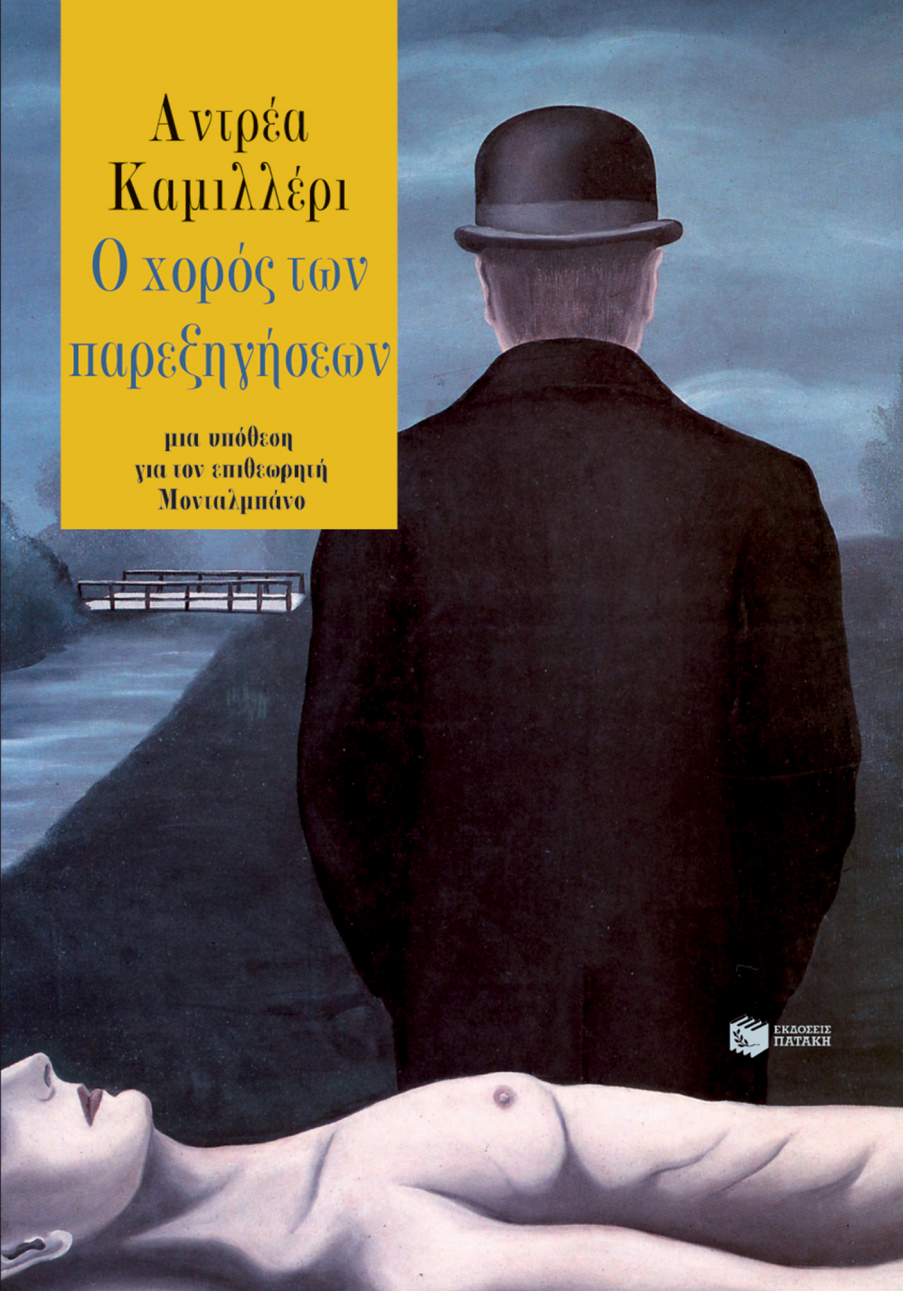

Αντρέα
Καμιλλέρι
Ο χορός των
παρεξηγήσεων

μια υπόθεση
για τον επιθεωρητή
Μονταλμπάνο

Ο χορός των παρεξηγήσεων

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύονται απολύτως οι άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και η εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία

Σειρά Andrea Camilleri — 32

Αντρέα Καμιλλέρι, *Ο χορός των παρεξηγήσεων*

Andrea Camilleri, *La giostra degli scambi*

Μετάφραση: Φωτεινή Ζερβού

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Γιώργος Κασαπίδης

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση: Αγγελική Κουτσούκου

Φιλμ-μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright © Sellerio Editore, Παλέρμο 2015

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Α.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2015

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Sellerio

Editore, Παλέρμο 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Μάιος 2017

Κ.Ε.Τ. Α409 Κ.Ε.Π. 333/17

ISBN 978-960-16-7345-5

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.100.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 10678 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ANTPEA KAMILLERI

Ο χορός των παρεξηγήσεων

Μετάφραση
Φωτεινή Ζερβού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ένα

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΠΡΩΙ, περίπου στις πεντέμισι, μια μύγα που έμοιαζε πεθαμένη από καιρό, κολλημένη στο τζάμι του παραθύρου, ξαφνικά άνοιξε τα φτερά της, τα καθάρισε προσεκτικά τρίβοντάς τα και άρχισε να πετά και ύστερα από λίγο πήγε και στάθηκε στην επιφάνεια του κομοδίνου.

Έμεινε για λίγο ακίνητη, ελέγχοντας την κατάσταση, και ύστερα πέταξε κατευθείαν στο αριστερό ρουθούνι του Μονταλμπάνο που κοιμόταν βαθιά.

Κοιμισμένος, ο αστυνόμος ένιωσε την ενόχληση στη μύτη και για να σταματήσει το βουητό, χτύπησε με δύναμη το πρόσωπό του. Όμως, ζαλισμένος καθώς ήταν από τον ύπνο, δεν υπολόγισε τη δύναμη, έτσι το δυνατό χτύπημα είχε ως επακόλουθο να ξυπνήσει με τη μύτη του να αιμορραγεί.

Βλαστημώντας ασταμάτητα, σηκώθηκε βιαστικά από το κρεβάτι, ενώ το αίμα έτρεχε ποτάμι, μπήκε στην κουζίνα, άνοιξε το ψυγείο, άρπαξε δύο παγάκια, τα ακούμπησε στη βάση της μύτης και κάθισε ανασηκώνοντας προς τα πίσω το κεφάλι.

Έπειτα από πέντε λεπτά το αίμα σταμάτησε να τρέχει.

Πήγε στο μπάνιο, έπλυνε το πρόσωπο, τον λαιμό και το στήθος του και γύρισε να ξαπλώσει.

Μόλις έκλεισε τα μάτια του, άκουσε πάλι το ίδιο ακριβώς βουητό, αυτή τη φορά όμως ερχόταν από το δεξί ρουθούνι. Φαίνεται ότι η μύγα είχε αποφασίσει να εξερευνήσει άλλη περιοχή.

Πώς θα μπορούσε ν' απαλλαγεί από την ενόχληση;

Καλά θα έκανε να μη χρησιμοποιήσει το χέρι του, μετά την πρόσφατη εμπειρία.

Κούνησε ελαφρά το κεφάλι του. Η μύγα όχι μόνο δεν κουνήθηκε, αλλά προχώρησε λίγο πιο μέσα.

«Ααααα!»

Η φωνή του τον ξεκούφανε, αλλά έφερε και το ποθητό αποτέλεσμα. Σταμάτησε το βουητό.

Επιτέλους, τον έπαιρνε ξανά ο ύπνος, όταν την ένωσε να περπατά στο μέτωπό του. Βρίζοντας και πάλι, αποφάσισε ν' ακολουθήσει άλλη τακτική.

Άρπαξε με τα δύο χέρια το σεντόνι και το τράβηξε απότομα μέχρι πάνω από το κεφάλι, καλύπτοντάς το ολόκληρο. Έτσι η μύγα δε θα έβρισκε ούτε εκατοστό ξεσκεπάστου δέρματος, ακόμη κι αν έτσι δυσκολευόταν αυτός ν' αναπνεύσει.

Η χαρά της νίκης κράτησε ελάχιστα.

Πριν περάσει ένα λεπτό, την ένωσε να κάθεται στο κάτω χείλος του.

Ήταν φανερό ότι η βρομερή, ενοχλητική μύγα δεν είχε φύγει, αλλά είχε μείνει κάτω από το σεντόνι.

Ξαφνικά, ένωσε αποκαρδιωμένος. Δε θα κατάφερνε ν' απαλλαγεί ποτέ από την καταραμένη μύγα.

Ο σωστός άντρας πρέπει ν' αποδέχεται την ήττα του, σκέφτηκε, σηκώθηκε παραιτημένος από το κρεβάτι και κατευθύνθηκε στο μπάνιο.

Όταν γύρισε στο υπνοδωμάτιο για να ντυθεί, ενώ ετοιμαζόταν να πάρει το παντελόνι από την καρέκλα, με την άκρη του ματιού είδε τη μύγα που καθόταν πάνω στο κομοδίνο.

Ήταν σε κατάλληλη θέση και δεν έχασε την ευκαιρία.

Σήκωσε γρήγορα το δεξί χέρι και το κατέβασε στη μύγα που έμεινε κολλημένη στην παλάμη του.

Πήγε στο μπάνιο, έπλυνε αρκετή ώρα τα χέρια του σιγοτραγουδώντας, ικανοποιημένος που είχε πάρει εκδίκηση.

Όταν όμως μπήκε και πάλι στο υπνοδωμάτιο με το αλαζονικό βήμα του νικητή, παρέλυσε.

Μια μύγα περπατούσε πάνω στο μαξιλάρι.

Άρα, οι μύγες ήταν δύο; Κι αυτός ποια είχε σκοτώσει;

Την αθώα ή την ένοχη; Κι αν κατά τύχη είχε σκοτώσει την αθώα, μήπως θα τον κατηγορούσαν και θα αναγκαζόταν να πληρώσει το λάθος του;

«Τι μαλακίες σκέφτεσαι;» μονολόγησε.

Κι άρχισε να ετοιμάζεται.

Όταν ήπια μια μεγάλη κούπα καφέ και ντύθηκε στην τρίχα, άνοιξε την μπαλκονόπορτα και βγήκε στη βεράντα.

Η μέρα ήταν σαν εκείνες που βλέπεις στις καρτ ποστάλ: χρυσή αμμουδιά, σμαραγδένια θάλασσα, αίθριος γαλανός ουρανός. Υπήρχε ακόμη και μια βάρκα με πανί κάπου στο βάθος.

Ο Μονταλμπάνο ανάσανε βαθιά γεμίζοντας τους πνεύμονές του θαλασσινό αέρα, νιώθοντας αναζωογονημένος.

Είδε στ' αριστερά, ακριβώς στο σημείο όπου έσκαγε το κύμα, δύο άντρες που στέκονταν ακίνητοι και συζητούσαν. Κουβέντιαζαν έντονα, ο αστυνόμος εξαιτίας της απόστασης δεν κατάφερε ν' ακούσει τι έλεγαν, αλλά το καταλάβαινε από τις νευρικές και απότομες κινήσεις των χεριών τους.

Μετά, ξαφνικά, ο ένας από τους δύο έκανε μια κίνηση που ο Μονταλμπάνο αρχικά δε συνειδητοποίησε, σαν να είχε φέρει μπροστά το δεξί χέρι, που άστραψε κάτω από τις ακτίνες του ήλιου.

Σίγουρα ήταν λάμα μαχαριού και ο άλλος αντέδρασε εμποδίζοντάς την και με τα δύο χέρια, ενώ συγχρόνως τον χτυπούσε με το γόνατο στ' αρχίδια. Αμέσως μετά οι δύο άντρες συνεπλάκησαν, έχασαν την ισορροπία τους, έπεσαν, αλλά συνέχισαν την άγρια συμπλοκή πάνω στην άμμο.

Χωρίς να χάσει στιγμή, ο αστυνόμος κατέβηκε από τη βεράντα και βάλθηκε να τρέχει προς τους δύο

άντρες. Καθώς πλησίαζε, κατάφερε ν' ακούσει τι φώναζαν.

«Θα σε σκοτώσω, αρχιμαλάκα!»

«Κι εγώ θα σου πιω το αίμα!»

Έφτασε λαχανιασμένος.

Ο ένας από τους δύο είχε βάλει κάτω τον αντίπαλό του, τον κρατούσε ακίνητο σαν σταυρωμένο, είχε ακουμπήσει με τα γόνατα στα ανοιχτά μπράτσα του άλλου, ουσιαστικά καθόταν πάνω στην κοιλιά του και του έριχνε γροθιές στο πρόσωπο.

Ο Μονταλμπάνο, χωρίς να ξέρει γιατί, τον κλότσησε δυνατά στα πλευρά. Ο άντρας, ξαφνιασμένος, έπεσε στην άμμο φωνάζοντας:

«Προσοχή, έχει μαχαίρι!».

Ο αστυνόμος γύρισε απότομα.

Ο άντρας που βρισκόταν κάτω, ετοιμαζόταν να σηκωθεί κρατώντας στο δεξί χέρι έναν σουγιά.

Είχε κάνει μεγάλο λάθος, είχε παρεξηγήσει, ο πιο επικίνδυνος από τους δύο ήταν ο ξαπλωμένος στην άμμο. Ο Μονταλμπάνο δεν του έδωσε χρόνο ούτε ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια. Με μια κλοτσιά στη μούρη, τον ξάπλωσε και πάλι κάτω, με την πλάτη στην άμμο, ενώ ο σουγιάς πετάχτηκε μακριά του.

Ο άλλος, που στο μεταξύ είχε σηκωθεί, εκμεταλλεύτηκε αμέσως την κατάσταση και όρμησε πάνω στον αντίπαλό του, συνεχίζοντας να τον γρονθοκοπά.

Βρίσκονταν και πάλι στην αρχική θέση.

Τότε ο Μονταλμπάνο έσκυψε, άρπαξε από τους

ώμους τον τύπο που έριχνε γροθιές και προσπάθησε να τον τραβήξει. Επειδή όμως ο άντρας δεν έφερε την παραμικρή αντίσταση, ήταν η σειρά του Μονταλμπάνο να χάσει την ισορροπία του και να πέσει ανάσκελα, τραβώντας προς το μέρος του και τον άντρα που γρονθοκοπούσε.

Ο άντρας με τον σουγιά, ταχύτατα, όρμησε πάνω τους. Ο τύπος που γρονθοκοπούσε, κλοτσούσε προσπαθώντας να στοχεύσει τα αρχίδια του αστυνόμου, ο Μονταλμπάνο με την αριστερή μπουινιά χτυπούσε τον άντρα που έριχνε γροθιές και με τη δεξιά κοπανούσε τον τύπο που βρισκόταν πάνω και από τους δύο τους, ο οποίος, με τη σειρά του, με το ένα χέρι προσπαθούσε να βγάλει τα μάτια του Μονταλμπάνο και με το άλλο προσπαθούσε να κάνει το ίδιο στον άντρα που έριχνε γροθιές.

Έμοιαζαν σαν μπάλα με έξι χέρια και έξι πόδια που κυλούσε στην άμμο, σαν μπάλα που φώναζε, έβριζε, καταριόταν, απειλούσε, κλοτσούσε και γρονθοκοπούσε. Μέχρι τη στιγμή που...

Μέχρι τη στιγμή που μια δυνατή και επιτακτική φωνή διέταξε:

«Ακίνητοι, αλλιώς πυροβολώ!».

Οι τρεις άντρες κοιτάχτηκαν ακίνητοι.

Η φωνή ήταν ενός υποδεκαnéα των καραμπινιέρων που είχε το όπλο στραμμένο πάνω τους. Πίσω από τον βαθμοφόρο στεκόταν ένας καραμπινιέρος που κρατούσε στο χέρι τον σουγιά. Προφανώς, περ-

νούσαν από τον δρόμο δίπλα στην παραλία, είδαν τους τρεις άντρες που μάλωναν και επενέβησαν.

«Σηκωθείτε!»

Οι τρεις άντρες σηκώθηκαν.

«Προχωρήστε!» συνέχισε ο υποδεκανέας, κάνοντας νόημα με το κεφάλι να κατευθυνθούν προς το τζίπ της αστυνομίας που περίμενε στον δρόμο, μ' έναν τρίτο καραμπινιέρο στη θέση του οδηγού.

Ν' αποκαλύψω ότι είμαι αστυνόμος ή να μην το αποκαλύψω; ήταν η αμλετική αμφιβολία του Μονταλμπάνο καθώς περπατούσε με τους άλλους δύο προς το τζίπ.

Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι θα ήταν καλύτερα να αποκάλυπτε αμέσως την ταυτότητά του και να ξεκαθάριζε την παρεξήγηση.

«Μια στιγμή. Εγώ είμαι...» είπε και σταμάτησε να προχωρά.

Η ομάδα στάθηκε και τον κοίταξε.

Ο αστυνόμος όμως δεν κατάφερε να συνεχίσει.

Επειδή εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε ότι δεν είχε πάρει από το συρτάρι του κομοδίνου το πορτοφόλι μέσα στο οποίο είχε την υπηρεσιακή του ταυτότητα.

«Λοιπόν, θα μας πεις ποιος είσαι;» ρώτησε ειρωνικά ο υποδεκανέας.

«Θα το πω στον υπολοχαγό σας» απάντησε ο Μονταλμπάνο και ξεκίνησε πάλι να περπατά.

Ευτυχώς, το μεγάλο τζίπ είχε το πίσω μέρος καλυμμένο με τέντα, αλλιώς όλη η πόλη θα έβλεπε τον

αστυνόμο Μονταλμπάνο να έχει συλληφθεί από τους καραμπινιέρους και όλοι θα γελούσαν μαζί του.

Στο τμήμα των καραμπινιέρων τούς οδήγησαν όχι με ιδιαίτερα ευγενικό τρόπο σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο και ο υποδεκανέας κάθισε στο ένα από τα δύο γραφεία που υπήρχαν στον χώρο.

Χωρίς να βιάζεται, ίσιωσε το σακάκι του, κοίταξε για ώρα ένα στιλό, διάβασε ένα ενημερωτικό φυλλάδιο, άνοιξε ένα συρτάρι, έριξε μια ματιά μέσα, το έκλεισε, ξερόβηξε για να καθαρίσει η φωνή του και τέλος μίλησε:

«Ας αρχίσουμε από σένα» είπε απευθυνόμενος στον Μονταλμπάνο. «Δώσε μου την ταυτότητά σου».

Ο αστυνόμος ένιωσε άβολα, καταλάβαινε ότι δε θα τελείωνε εύκολα η υπόθεση. Καλύτερα ν' άλλαζε θέμα.

«Εγώ δεν έχω καμία σχέση με τον καβγά» ξεκαθάρισε με σταθερή φωνή. «Μπήκα στη μέση για να τους χωρίσω. Κι αυτοί οι δύο, τους οποίους δε γνωρίζω, μπορούν να το επιβεβαιώσουν».

Και γύρισε να κοιτάξει τους άλλους δύο που στέκονταν τρία βήματα πιο πίσω, επιτηρούμενοι από έναν καραμπινιέρο.

Τότε συνέβη κάτι παράξενο.

«Εγώ ξέρω μόνο ότι μου έδωσες μια κλοτσιά στα πλευρά που ακόμη με πονάει» είπε ο τύπος που γρονθοκοπούσε.

«Κι εμένα μου έριξες μια στο πρόσωπο» πρόσθεσε ο άντρας με τον σουγιά.

Αστραπιαία, ο Μονταλμπάνο κατάλαβε τι συνέβαινε. Οι δύο πουτάνες γιοι τον είχαν αναγνωρίσει και τώρα διασκέδαζαν φέρνοντάς τον σε δύσκολη θέση.

«Θα σου κόψω τη διάθεση για εξυπνάδες» είπε ο υποδεκανέας απειλητικά. «Δώσε μου την ταυτότητα».

Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να πει την αλήθεια.

«Δεν την έχω πάνω μου».

«Γιατί;»

«Την ξέχασα στο σπίτι».

Ο υποδεκανέας σηκώθηκε όρθιος.

«Ξέρετε, ζω σ' ένα σπίτι που...»

Ο υποδεκανέας στάθηκε μπροστά του.

«...είναι χτισμένο ακριβώς πάνω στη θάλασσα.

Σήμερα το πρωί εγώ...»

Ο υποδεκανέας τον άρπαξε από τα πέτα του σακακιού.

«Είμαι αστυνόμος!» φώναξε ο Μονταλμπάνο.

«Κι εγώ καρδινάλιος!» απάντησε ο υποδεκανέας και άρχισε να τον ταρακουνά, λίγο ακόμη και το κεφάλι του θα ξεκολλούσε από το σώμα του σαν ώριμο μήλο.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε ο υπολοχαγός των καραμπινιέρων που διοικούσε το Τμήμα μπαίνοντας στο δωμάτιο.

Ο υποδεκανέας πριν απαντήσει, ταρακούνησε άλλη μια φορά βίαια τον Μονταλμπάνο.

«Συνέλαβα αυτούς τους τρεις τύπους που καβγά-

διζαν. Ο ένας είχε έναν σουγιά. Κι αυτός εδώ ισχυρίζεται ότι είναι...»

«Έδωσε τα στοιχεία του;»

«Όχι».

«Να τον αφήσεις αμέσως και να τον συνοδέψεις στο γραφείο μου».

Ο υποδεκανέας κοίταξε παραξενεμένος τον ανώτερό του.

«Όμως...»

«Υποδεκανέα, σε διέταξα» τον διέκοψε απότομα ο υπολοχαγός βγαίνοντας από το δωμάτιο.

Ο Μονταλμπάνο τού έδωσε νοερά συγχαρητήρια. Η παρέμβαση είχε διασώσει το γόητρό του, επειδή ο υπολοχαγός και ο αστυνόμος γνωρίζονταν πολύ καλά.

Ενώ διέσχιζαν τον διάδρομο, ο υποδεκανέας, απορημένος, ρώτησε χαμηλόφωνα:

«Πείτε μου την αλήθεια, είστε πράγματι αστυνόμος;».

«Όσο δεν μπορείς να φανταστείς!» τον διαβεβαίωσε ο Μονταλμπάνο.

Δέκα λεπτά αργότερα, όταν είχαν ξεκαθαρίσει τα πάντα και είχε δεχτεί τη συγγνώμη του υπολοχαγού, ο Μονταλμπάνο βρέθηκε έξω από το τμήμα των καραμπινιέρων.

Έπρεπε οπωσδήποτε να πάει στο σπίτι ν' αλλάξει, αφού κατά τη διάρκεια του καβγά η άμμος είχε μπει ακόμη και στο εσώρουχό του, το πουκάμισο εί-

χε τσαλακωθεί και έλειπαν δύο κουμπιά από το σακάκι του.

Το πιο σωστό θα ήταν να πάει στο Τμήμα, ούτε ένα τέταρτο δε θα έκανε με τα πόδια, και μετά να ζητήσει να τον συνοδέψουν στη Μαρινέλλα.

Ξεκίνησε.

Επειδή τον πονούσε το αριστερό του μάτι και το δεξί αυτί, στάθηκε μπροστά σε μια βιτρίνα και κοίταξε το πρόσωπό του.

Είχε δεχτεί μια δυνατή γροθιά στο μάτι και η γύρω περιοχή είχε αρχίσει να μελανιάζει, στο αυτί αντίθετα ξεχώριζαν καθαρά τα σημάδια από δόντια.

Ο Καταρέλλα μόλις τον είδε, έβγαλε μια κραυγή κάθε άλλο παρά ανθρώπινη, θυμίζοντας πληγωμένο ζώο. Και μετά σαν χιονοστιβάδα ακολούθησαν οι ερωτήσεις του.

«Τι ήταν, αστυνόμε; Επίθεση; Ένοπλη επίθεση; Ενέδρα; Ληστεία; Τι ήταν, ε; Σύγκρουση; Έκρηξη; Εμπρησμός;»

«Ησύχασε, Καταρέ» τον διέκοψε ο αστυνόμος.
«Απλώς έπεσα. Κανένα νέο;»

«Όχι, αστυνόμε. Α, σήμερα το πρωί πέρασε ένας κύριος και ήθελε να μιλήσει μ' εσάς τον ίδιο αυτοπροσώπως».

«Είπε το όνομά του;»

«Μάλιστα. Αλφρέντο Πιτρούτσο.

«Είναι εδώ ο Γκάλλο;»

«Μάλιστα».

«Να του πεις ότι θέλω να με συνοδέψει στη Μαρινέλλα. Τον περιμένω στο πάρκινγκ».

Είδε ότι μπροστά από το σπίτι υπήρχε, εκτός από το δικό του, άλλο ένα αυτοκίνητο. Χαιρέτησε τον Γκάλλο, άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Η Αντελίνα άκουσε τον θόρυβο που έκανε και βγήκε από την κουζίνα, τον κοίταξε και βάλθηκε κι εκείνη να φωνάζει:

«Παναγία μου, τι σας συνέβη; Τι πάθατε; Παρθένα μου, τι μέρα κι αυτή! Τι άτυχη μέρα!».

Ο Μονταλμπάνο άρχισε να υποψιάζεται ότι κάτι συνέβαινε. Γιατί η Αντελίνα χρησιμοποιούσε τέτοιες λέξεις; Γιατί χαρακτήριζε άτυχη τη μέρα; Τι άλλο είχε συμβεί;

«Αντελί, τι συμβαίνει;»

«Αστυνόμε μου, σήμερα το πρωί όταν έφτασα, βρήκα το σπίτι άδειο, εγκαταλειμμένο, εσείς λείπατε και η μπαλκονόπορτα ήταν ανοιχτή. Οποιοσδήποτε εγκληματίας περνούσε, μπορούσε να μπει και να κλέψει τα πάντα. Ενώ ήμουν στην κουζίνα, άκουσα ότι κάποιος είχε μπει στο σπίτι από τη βεράντα. Σκέφτηκα ότι ήσασταν εσείς και βγήκα. Δεν ήσασταν εσείς, αλλά ένας άντρας που κοιτούσε τριγύρω. Κατάλαβα ότι ήταν κλέφτης. Τότε, άρπαξα ένα βαρύ τηγάνι και γύρισα να τον αντιμετωπίσω. Επειδή εκείνη τη στιγμή είχε γυρισμένη την πλάτη, τον χτύπησα με το τηγάνι στο κεφάλι. Κι εκείνος έπεσε λιπόθυμος. Τότε του έδεσα τα χέρια και τα πόδια μ' ένα σκοινί,

τον φίμωσα και τον έκλεισα στην αποθηκούλα με τις σκούπες».

«Είσαι σίγουρη ότι επρόκειτο για κλέφτη;»

«Τι να σας πω; Κάποιος που μπαίνει έτσι στο σπίτι, τι άλλο...»

«Συγγνώμη, γιατί όταν τον χτύπησες, δεν τηλεφώνησες στο Τμήμα;»

«Επειδή έπρεπε να τελειώσω την πάστα με μελιτζάνες, κιμά και τυρί».

Ο Μονταλμπάνο ικανοποιήθηκε από την απάντηση και πήγε ν' ανοίξει την πόρτα της αποθηκούλας. Ο άντρας είχε στριμωχτεί σε μια γωνιά και τον κοιτούσε με φοβισμένο βλέμμα.

Με την πρώτη ματιά ο αστυνόμος κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο για κλέφτη. Ήταν ένας άντρας γύρω στα εξήντα, καλοντυμένος και προσεγμένος. Τον βοήθησε να σηκωθεί, του έβγαλε το πανί με το οποίο τον είχε φιμώσει η Αντελίνα και αμέσως ο άντρας άρχισε να φωνάζει:

«Βοήθεια!».

«Είμαι ο αστυνόμος Μονταλμπάνο!»

Ο άντρας φάνηκε ότι δεν τον κατάλαβε.

«Βοήθεια!» φώναξε πιο δυνατά από πριν.

Τώρα είχε αρχίσει να τρέμει ολόκληρος.

«Βοήθεια! Βοήθεια!»

Δεν ήξερε τι έλεγε και δεν μπορούσε να τον σταματήσει να φωνάζει. Ο Μονταλμπάνο αποφάσισε στα γρήγορα και τον φίμωσε πάλι.

Στο μεταξύ, η Αντελίνα μόλις άκουσε τις φωνές, έτρεξε από την κουζίνα και στάθηκε δίπλα στον αστυνόμο.

Ο άντρας από τον φόβο του είχε γουρλώσει τόσο τα μάτια του, που κόντευαν να πεταχτούν έξω από τις κόγχες. Ήταν πολύ τρομοκρατημένος για να μπορέσει να συζητήσει, αν τον έλυνε εκείνη τη στιγμή, θα ήταν λάθος.

«Βοήθησέ με» είπε ο αστυνόμος στην Αντελίνα. «Εγώ θα τον πιάσω από τους ώμους κι εσύ από τα πόδια».

«Πού θα τον πάμε;»

«Θα τον βάλουμε στην πολυθρόνα μπροστά από την τηλεόραση».

Ενώ τον μετέφεραν σαν σακί, ο αστυνόμος σκέφτηκε μια εκδοχή για να σώσει την κατάσταση και να μείνουν όλοι ικανοποιημένοι. Όταν έβαλαν τον άντρα να καθίσει, ο Μονταλμπάνο τον ρώτησε:

«Αν σας φέρω ένα ποτήρι νερό, μου υπόσχεστε ότι δε θ' αρχίσετε να φωνάζετε βοήθεια;».

Ο άντρας κούνησε πολλές φορές το κεφάλι, σημάδι ότι συμφωνούσε. Μέχρι να του βγάλει το πανί που τον είχε φιμώσει, η Αντελίνα εμφανίστηκε μ' ένα ποτήρι νερό και του το έδωσε να το πιει λίγο λίγο. Ο αστυνόμος δεν τον ξαναφίμωσε.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο άντρας φάνηκε να ηρεμεί, δεν έτρεμε πια. Ο Μονταλμπάνο πήρε μια καρέκλα και κάθισε μπροστά του.

«Αν δεν μπορείτε να μιλήσετε, να μου απαντάτε με νεύματα. Με αναγνωρίσατε; Είμαι ο αστυνόμος Μονταλμπάνο».

Ο άντρας κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

«Τότε, πώς είναι δυνατόν να σκεφτείτε ότι εγώ, που ούτε σας γνωρίζω, θα ήθελα να σας κάνω κακό; Και για ποιο λόγο;»

Ο άντρας τον κοίταξε δύσπιστα.

Δύο

ΤΟΤΕ Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ άρχισε να μιλά με όσο το δυνατόν πιο πειστικό τόνο.

«Νομίζω ότι πρόκειται για ατυχή σύμπτωση. Σήμερα το πρωί εγώ, εξαιτίας απρόβλεπτων γεγονότων, χρειάστηκε να πάω στο τμήμα των καρμπινιέρων και δεν πρόλαβα ούτε την μπαλκονόπορτα να κλείσω. Φαίνεται ότι κάποιος είδε ότι στο σπίτι δεν ήταν κανείς και μπήκε να κλέψει. Για κακή σας τύχη, ύστερα από λίγο μπήκατε εσείς. Τότε ο κλέφτης, ας τον αποκαλέσουμε έτσι, παρότι δεν πρόλαβε να κλέψει τίποτα, σας χτύπησε, σας έδεσε, σας φίμωσε και σας έκλεισε στην αποθηκούλα. Ύστερα από λίγα λεπτά όμως έφτασε η γυναίκα που φροντίζει το σπίτι κι έτσι ο κλέφτης έφυγε με άδεια χέρια. Είμαι σίγουρος ότι αυτό συνέβη. Με πιστεύετε;»

«Ναι, σας πιστεύω» απάντησε ο δύστυχος, με φωνή που μόλις ακουγόταν.

Ο Μονταλμπάνο έσκυψε να του λύσει τα πόδια, μετά έκανε το ίδιο και με τα χέρια.

Ο άντρας σηκώθηκε όρθιος με δυσκολία. Δεν κατάφερε όμως να ισορροπήσει τελείως.

«Επιτρέπετε;» είπε. «Ονομάζομαι...»

Και ξαφνικά σωριάστηκε πάλι στην πολυθρόνα, τρέμοντας και κίτρινος σαν πεθαμένος.

«Μήπως δε νιώθετε καλά;»

«Ζαλίζομαι και πονώ εδώ, στο σημείο όπου με χτύπησαν».

Κι έπιασε με το χέρι το σημείο όπου άρχιζε ο αυχένas. Η Αντελίνα έτρεξε στην κουζίνα και επέστρεψε με μια πετσέτα μέσα στην οποία είχε βάλει μερικά παγάκια, την οποία ακούμπησε στο πονεμένο μέρος. Ο άντρας βόγκηξε σιγανά.

Ο Μονταλμπάνο τον κοίταξε αρκετά ανήσυχος. Μπορεί το χτύπημα με το τηγάνι που του έδωσε η Αντελίνα, γυναίκα σωματώδης και δυνατή, να του προκάλεσε κάποια εσωτερική κάκωση.

«Μείνετε καθισμένος, ακίνητος».

Πήγε στο τηλέφωνο και σχημάτισε τον αριθμό του Τμήματος.

«Καταρέ, είναι εκεί ο Γκάλλο;»

«Βρίσκεται στον τόπο, αστυνόμε».

«Να του πεις να έρθει όσο γίνεται πιο γρήγορα στη Μαρινέλλα».

Έκλεισε και γύρισε στον άντρα.

«Θα φροντίσω να πάτε στα Επείγοντα».

«Ήθελα να σας πω...»

«Μη μιλάτε, μην κουράζεστε».

«Είναι σημαντικό, επειδή εγώ...»

«Αυτό που θέλετε να μου πείτε, θα μου το πείτε το απόγευμα στο Τμήμα, σύμφωνα;»

Πέντε λεπτά αργότερα χτύπησε το κουδούνι.

Ο Γκάλλο, που του άρεσε να τρέχει λες και όλοι οι επαρχιακοί δρόμοι ήταν σαν την πίστα της Ινδιανάπολης*, αυτή τη φορά, έχοντας την εξουσιοδότηση του αστυνομικού, είχε πετάξει.

Ενώ βρισκόταν, επιτέλους, κάτω από το πολυπόθητο ντους, σκέφτηκε ότι ήταν το πρωινό των παρεξηγήσεων.

Ο ίδιος είχε παρεξηγήσει και είχε θεωρήσει τον πιο επικίνδυνο άντρα, επειδή κρατούσε τον σουγιά, για τον πιο αδύναμο· οι καραμπινιέροι τον είχαν περάσει για έναν καβγατζή· η Αντελίνα είχε θεωρήσει κλέφτη έναν καθωσπρέπει άνθρωπο.

Και επειδή μετά τα τρία πάντα έρχεται το τέσσερα, κανόνα που επινόησε εκείνη τη στιγμή, ήταν σίγουρος ότι νωρίς το πρωί είχε σκοτώσει την αθώα μύγα, επειδή την είχε περάσει για την ένοχη που τον ενοχλούσε.

Προτού βγει από το σπίτι, κοιτάχτηκε στον κα-

---

* Η συγκεκριμένη πίστα είναι το διαμάντι του στέμματος της Φόρμουλα 1. Πρόκειται για την αρχαιότερη πίστα στον κόσμο και κατασκευάστηκε το 1908. Στο καλεντάρι της F1 επανήλθε το 2000, ύστερα από απουσία 40 χρόνων. (Σ.τ.Μ.)

θρέφτη, όπως έκανε συνήθως. Το ένα του μάτι ήταν μελανιασμένο και έμοιαζε με κλόουν του τσίρκου και το αυτί του πρησμένο.

Υπομονή, έτσι κι αλλιώς δεν επρόκειτο να πάρει μέρος σε καλλιστεία.

«Επέστρεψε ο Γκάλλο;» ήταν το πρώτο που ρώτησε τον Καταρέλλα μπαίνοντας στο Τμήμα.

«Μάλιστα, αστυνόμε, τώρα μόλις. Πώς είστε;»

«Σε φόρμα».

«Μπορείτε να μου λύσετε μια απορία;»

«Σε ακούω».

«Επειδή το μάτι σας είναι μελανιασμένο, τι χρώμα βλέπετε τα πράγματα; Όλα μπλε;»

«Το πέτυχες. Να πεις στον Γκάλλο ότι τον θέλω στο γραφείο μου».

Ο Γκάλλο εμφανίστηκε αμέσως.

«Τι έγινε στα Επείγοντα;»

«Όλα καλά, αστυνόμε. Διέγνωσαν μόνο έναν μεγάλο μώλωπα, του έδωσαν κάτι για τον πόνο και μετά τον συνόδευσα στο σπίτι του. Μου ζήτησε να σας πω ότι στις τέσσερις θα έρθει στο Τμήμα».

Μόλις βγήκε ο Γκάλλο, μπήκε ο Μιμί Αουτζέλλο.

Κοίταξε τον αστυνόμενο, χαμογέλασε, αμέσως μετά σοβάρεψε, έκανε τον σταυρό του, ένωσε τα χέρια σε στάση προσευχής, γονάτισε και σήκωσε το βλέμμα στον ουρανό.

«Τι σημαίνει όλο αυτό το θέατρο;»

«Προσεύχομαι να φυλάει η Παναγία εκείνον που σου μαύρισε το μάτι».

«Μην παριστάνεις τον ξύπνιο και κάθισε».

Την ίδια στιγμή μπήκε ο Φάτσιο χωρίς να χτυπήσει. Ήταν κατηφής και ταραγμένος.

«Αστυνόμε, επιτρέψτε μου μια ερώτηση, οι καραμπινιέροι σάς κατάντησαν έτσι;»

Ο Μονταλμπάνο ένωσε ντροπιασμένος.

Πότε πρόλαβε να μαθευτεί το περιστατικό στην πόλη; Τώρα θα είχαν ξεσπάσει ατελείωτες συζητήσεις και γέλια. Κι αν η υπόθεση έφτανε στα αυτιά του διοικητή...

«Απίστευτο! Σε συνέλαβαν και σε χτύπησαν οι καραμπινιέροι;» ρώτησε ο Αουτζέλλο έντονα και πετάχτηκε όρθιος, αφήνοντας στην άκρη τη διάλεκτο και μιλώντας τέλεια ιταλικά.

«Ηρεμήστε και μη βγάζετε βιαστικά συμπεράσματα, παλικάρια» είπε ο αστυνόμος. «Μην εκνευρίζετε, επειδή δεν είναι ώρα να κηρύξουμε πόλεμο στους καραμπινιέρους. Θα σας εξηγήσω αμέσως τι ακριβώς συνέβη».

Και τους διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια την υπόθεση.

Στο τέλος ρώτησε τον Φάτσιο:

«Εσύ πώς το έμαθες;».

«Μου το είπε άκρως εμπιστευτικά ο υπαξιωματικός των καραμπινιέρων Βερρουόζο, που τον γνωρίζω».

Ο Μονταλμπάνο αναστέναξε ανακουφισμένος. Η ιστορία δε θα μαθευόταν πιο έξω.

«Υπάρχει τίποτα νεότερο;»

«Έχω ν' αναφέρω την κλοπή ενός αυτοκινήτου που ο ιδιοκτήτης του την αντιλήφθηκε μόλις επέστρεψε από ένα ταξίδι» είπε ο Αουτζέλλο.

«Αντίθετα, εγώ έχω μια παράξενη ιστορία να σας διηγηθώ» είπε ο Φάτσιο.

«Σε ακούμε».

«Αργά χθες το βράδυ, όταν είχατε φύγει, εμφανίστηκε ένας κύριος, κάποιος Αγκοστίνο Σμέρκα, για να καταγγείλει ένα γεγονός που συνέβη στην κόρη του Μανουέλα».

«Δηλαδή;» ρώτησε ανυπόμονα ο Αουτζέλλο.

«Η Μανουέλα —που είναι τριαντάρα και πολύ όμορφη, ο Σμέρκα μού έδειξε μια φωτογραφία της— ζει μαζί με τον χήρο πατέρα σ' ένα σπίτι στα περίχωρα. Είναι ταμίας στην Μπάνκο Σίκουλο και τελειώνει τη δουλειά της στις έξι και μισή. Επειδή δεν της αρέσει να οδηγεί, παίρνει το λεωφορείο που ακολουθεί την περιφερειακή διαδρομή και ύστερα περπατά δέκα λεπτά για να φτάσει στο σπίτι. Την προηγούμενη βδομάδα ή πιο συγκεκριμένα πριν από πέντε μέρες, κατέβηκε από το λεωφορείο και κατευθυνόταν στο σπίτι, διασχίζοντας τον δρόμο που είναι σχεδόν πάντα έρημος, όταν είδε ένα σταματημένο αυτοκίνητο με το καπό σηκωμένο και έναν άντρα που εξετάζε τη μηχανή. Μόλις το προσπέρασε, ένιωσε κατατρο-

μαγμένη την κάννη ενός περιστρόφου να την πιέζει με δύναμη στην πλάτη και μια αντρική φωνή που έλεγε: “Αν φωνάξεις, σε σκοτώσα”. Μετά της έκλεισε τη μύτη και το στόμα μ’ ένα πανί βουτηγμένο σε χλωροφόρμιο και η δύστυχη κοπέλα έχασε τις αισθήσεις της».

«Γιατί ο Σμέρκα αποφάσισε να καταγγείλει το περιστατικό ύστερα από τόσες μέρες;» ρώτησε ο Αουτζέλλο.

«Επειδή δεν ήθελε η κόρη του. Δεν της αρέσει να την κουβεντιάζει όλη η πόλη».

«Τη βίασε;»

«Όχι».

«Την έκλεψε;»

«Όχι».

«Τη χτύπησε;»

«Όχι».

«Τι της έκανε;»

«Αυτό είναι το πρόβλημα. Δεν της έκανε τίποτα. Απολύτως τίποτα. Η κοπέλα ξύπνησε ύστερα από μιάμιση ώρα μέσα στα χωράφια. Δίπλα της ήταν η τσάντα της. Την άνοιξε, δεν έλειπε τίποτα. Τότε προσανατολίστηκε, κατάλαβε πού βρισκόταν και κάλεσε από το κινητό ένα ταξί. Αυτό είναι όλο».

«Μπορεί να έγινε παρεξήγηση και να την μπέρδεψε με άλλη» είπε ο Αουτζέλλο.

Ο Μονταλμπάνο που μέχρι εκείνη τη στιγμή καθόταν αμίλητος, μόλις άκουσε τη λέξη παρεξήγηση,

ταράχτηκε. Ε όχι, δεν άντεχε άλλες παρεξηγήσεις εκείνη τη μέρα. Ήθελε να μιλήσει, αλλά άλλαξε αμέσως γνώμη και παρέμεινε σιωπηλός.

«Η μπορούμε να κάνουμε κι άλλες υποθέσεις» συνέχισε ο Μιμί. «Τι δουλειά κάνει ο Σμέρκα;»

«Είναι έμπορος. Πουλάει υφάσματα στη χονδρική».

«Να, μπορεί να πρόκειται για χρήματα που δεν πλήρωσε για προστασία και θέλησαν με αυτό τον τρόπο να τον προειδοποιήσουν».

«Μιμί, αν επρόκειτο για υπόθεση της Μαφίας, είναι σίγουρο ότι ο Σμέρκα δε θα κατήγγελλε το περιστατικό. Θα έλυνε το θέμα μόνος του» παρενέβη ο Μονταλμπάνο.

«Αυτό είναι αλήθεια» συμφώνησε ο Αουτζέλλο. «Κι αν η κοπέλα επινόησε την ιστορία;»

«Για ποιο λόγο;»

«Ίσως για να δικαιολογήσει στον πατέρα της την αργοπορία...»

«Αν είναι δυνατόν τη σημερινή εποχή μια γυναίκα σ' αυτή την ηλικία...»

«Τότε, τι πιστεύεις ότι συνέβη;»

«Αυτή τη στιγμή δε σκέφτομαι τίποτα. Όμως κάτι βρομάει, κάτι δεν κολλάει στην υπόθεση. Θα ήθελα να μιλήσω με την κοπέλα, αλλά να είναι μόνη, χωρίς τον πατέρα ανάμεσα στα πόδια μου».

«Αν θέλετε, της τηλεφωνώ να έρθει το απόγευμα. Τι ώρα σάς βολεύει;» είπε ο Φάτσιο.

«Στις τέσσερις έχω ένα ραντεβού. Δε θα καθυστερήσω. Στις πέντε είναι ό,τι πρέπει».

Όταν μπήκε στην ταβέρνα, πρόσεξε αμέσως ότι ο Έντσο, ο ιδιοκτήτης, δεν ήταν γελαστός όπως συνήθως. Φαινόταν ταραγμένος. Επειδή τον θεωρούσε φίλο, τον ρώτησε:

«Συμβαίνει κάτι;».

«Μάλιστα».

«Θέλεις να μου μιλήσεις;»

«Αν μετά το φαγητό έχετε την καλοσύνη να μου αφιερώσετε ένα τέταρτο, θα σας πω τι ακριβώς συμβαίνει».

«Ας μιλήσουμε τώρα».

«Όχι».

«Γιατί;»

«Επειδή το φαγητό και ο πούτσος μας απαιτούν ηρεμία».

Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να υπακούσει στη σοφή ρήση.

Αφιέρωσε νοερά το φαγοπότι στην έκφραση του προσώπου του υποδεκανέα που τον είχε συλλάβει.

Όταν τελείωσε, ο Έντσο τον οδήγησε σ' ένα δωματιάκι χωρίς παράθυρο δίπλα στην κουζίνα κι έκλεισε την πόρτα. Κάθισαν σε δύο ψάθινες, φθαρμένες καρέκλες.

«Η ιστορία που θα σας διηγηθώ συνέβη πριν από έξι βράδια, αλλά ο αδερφός μου ο Τζουβάννι μού την

εκμυστηρεύτηκε εχθές το απόγευμα. Ο Τζουβάννι έχει μια κόρη τριάντα χρονών, τη Μικέλα, πολύ καλή κοπέλα, είναι υπάλληλος στην Μπάνκα ντι Κρέντιτο».

Ξαφνικά, ο Μονταλμπάνο είχε ένα προαίσθημα.

«Μήπως την απήγαγαν και την άφησαν ελεύθερη ύστερα από λίγο, χωρίς να της κάνουν τίποτα απολύτως;»

Ο Έντσο τον κοίταξε έκπληκτος.

«Μάλιστα. Πώς το...»

«Συνέβη άλλο ένα παρόμοιο περιστατικό την επόμενη μέρα. Θα ήθελα να μιλήσω στην ανιψιά σου».

«Η ανιψιά μου βρίσκεται εδώ. Της τηλεφώνησα, μόλις μου είπατε ότι μπορούσατε να μου αφιερώσετε λίγο χρόνο».

«Να της πεις να έρθει».

Ο Έντσο βγήκε και επέστρεψε με μια όμορφη μελαχρινή κοπέλα, με σοβαρή έκφραση. Έκανε τις συστάσεις.

«Αν δε σε πειράζει, θα ήθελα να μιλήσω μόνος μαζί της».

«Δε με πειράζει» απάντησε ο Έντσο και βγήκε κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Η κοπέλα ήταν ταραγμένη και φοβισμένη.

Ο αστυνόμος τής χαμογέλασε για να την ενθαρρύνει. Η κοπέλα με το ζόρι ανταπέδωσε το χαμόγελο.

«Ήταν μια άσχημη εμπειρία, έτσι δεν είναι;»

«Βέβαια!» αποκρίθηκε η κοπέλα.

Και στη σκέψη ανατρίχιασε.